

Arrest

nr. 123 643 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt van 30 september 2013, ter kennis gebracht aan de verzoekende partijen op 29 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 26 januari 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken bleek dat verzoekers reeds een asielaanvraag hadden ingediend in Polen op 7 augustus 2008. De Belgische autoriteiten verzonden aan de Poolse autoriteiten een verzoek tot terugname bij toepassing van artikel 16.1.c van de Dublin II verordening, waarna de Poolse autoriteiten hiermee op 12 februari 2010 instemden.

Verzoekers dienden op 9 juni 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en Staatlozen nam op 25 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing dienden verzoekers op 29 mei 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 9 juni 2010, werd op 27 juli 2010 ontvankelijk verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 27 september 2012, bij arrest nr. 88.444 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 9 juni 2010, werd op 30 september 2013 ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt..

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.06.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door : (...) (...) Geboren te (...) op (...) + partner: (...), (...) Geboren te (...) op (...) + minderjarige kinderen: (...), (...), (...) Nationaliteit: (...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 27.07.2010, deel ik u mee dat dit verzoek **ongegrond** is.*

Reden: Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. Er werden medische elementen aangehaald voor (...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 26.09.2013 in gesloten omslag). Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (verzoekers halen aan dat zij geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkenen terug in het Wachtregister in te schrijven.”

Op 8 oktober 2013 werden verzoekers bevolen om het grondgebied te verlaten (asielzoeker — bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, het, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen volgende toelichting:

"(...) Terwijl verzoekers bij hun aanvraag dd. 9 juni 2010 en diverse navolgende actualisaties (dd. 6 juli 2010, dd. 4 augustus 2010, dd. 19 september 2010, dd. 12 februari 2011, dd. 1 juli 2012, dd. 19 september 2012 en dd. 18 juli 2013) diverse medische attesten had voorgelegd (o.a. dd. 14/05/2010, dd. 28/05/2010 dd. 4/06/2010, dd. 23/07/2010, dd. 10/09/2010, dd. 29/10/2010 dd. 24/01/2011 dd. 17/09/2012, dd. 24/06/2013 en dd. 01/07/2013 van dokter Boshoff ; dd. 06/10/2010 van dokter F. Rega ; dd. 11/10/2010 van dokter M. Roggen en dd. 08/06/2012 van dokter Naima El Asjadi), waaruit voldoende was gebleken dat hun zoontje GIORGI wel degelijk lijdt aan medische aandoening die, bij gebrek aan medische opvolging, wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische verslagen niet zou blijken dat (...) zou lijden aan een medische aandoening die levensbedreigend zou zijn (o.w.v. de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte), blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 9 juni 2010 en diverse navolgende actualisaties, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen. De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekers dateert van 9 juni 2010, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 30 september 2013 hetzij meer dan drie jaren en drie maanden later. Verweerder schendt het principe van "goed beheer". Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij. In casu is wel degelijk schade berokkend aan verzoekers. De voorbije drie jaren hebben verzoekers in België, mede door het lange uitblijven van een beslissing ten gronde in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw., een belangrijke (therapeutische) vertrouwensband opgebouwd met de behandelende artsen van hun zoontje GIORGI. Het is evident dat deze vertrouwensband met de behandelende artsen cruciaal is, iets waarmee de arts-attaché in haar medisch advies dd. 26 september 2013 ten onrechte geen rekening gehouden heeft. In hun aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr art. 9ter Vw. hadden verzoekers nochtans uitdrukkelijk gewezen op deze therapeutische vertrouwensband met de artsen van hun baby. (Gezien de aard van de problematiek, en gezien de zeer jonge leeftijd van het kindje, én gezien het kindje is geboren in België alwaar de medische aandoening werd vastgesteld én gezien het kindje sinds zijn geboorte onder strikt medisch toezicht staat van kindercardioloog BOSHOFF D., met wie de ouders een vertrouwensband hebben opgebouwd ;...") Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat noch verweerder, noch de arts-attaché met dit argument van verzoekers hebben rekening gehouden.

De therapeutische vertrouwensband die verzoekers de voorbije drie jaren met de behandelende artsen hebben opgebouwd, is van belang voor de toekomstige (medische) controles die hun zoontje jaarlijks dient te blijven ondergaan. (Zie medisch verslag dd. 01/07/2013 dokter D. BOSHOFF : "Dergelijke patiënten worden meestal jaarlijks /om de 2 jaren opgevolgd tot leeftijd 18 jaar".) Stuk 17 dat bij navolgend schrijven dd. 18 juli 2013 bij het administratief dossier was gevoegd) De vraag dient verder te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden. De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren. Het principe van goed beheer omvat het recht op juridische zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger. Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit). In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan drie jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen. Ten tweede houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw. Dit artikel bepaalt het volgende : Art 9ter [1 § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :[4 indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]

De bestreden beslissing dd. 30 september 2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 26 september 2013 van arts-attaché Charlotte PAUWELS waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van (...) niet levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. In de bestreden beslissing verwijst de arts-attaché naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van art. 3 EVRM. Vooreerst is het niet aan de arts-attaché om zich uit te spreken over de interpretatie van gerechtelijke beslissingen inzake een juridisch dispuut. De arts-attaché, die in casu door verweerder gevraagd werd om een medisch advies te verlenen, gaat haar bevoegdheid als arts te buiten wanneer zij zich begeeft op het juridisch-technische domein en zich gedraagt als juridisch expert. De arts-attaché is onvoldoende juridisch onderlegd om ter zake correcte juridisch-technische uitspraken te formuleren. De bewering van de arts-attaché in haar medisch advies dd. 26 (Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom ; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)) is er één die gebaseerd is op een eigengereide en volledig verkeerde interpretatie van de gerechtelijke beslissingen. Een arts-attaché is geen jurist en is dan ook niet ter zake bevoegd om het hetzij het EVRM hetzij arresten van het EHRM te interpreteren. Dit alleen al volstaat om de bestreden beslissing, die gebaseerd is op een medisch advies waarin de arts-attaché haar bevoegdheid te buiten is gegaan te vernietigen. Immers, verweerder en de arts-attaché interpreteren de rechtspraak van het EHRM op een totaal foutieve wijze !

Verzoekers verwijzen hiervoor naar rechtspraak van Uw Raad (arrest nr 95 049 van 14 januari 2013 in de zaak RvV 109 180 / II). Daarin werd o.a. het volgende gemotiveerd :

“(…)”

Nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw. wordt een levensbedreigende aandoening vereist. Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland. Artikel 9ter Vw zelf vereist geen aandoening die levensbedreigend is wegens ziekte gezondheidstoestand of het "zeer vergevorderd stadium" van de Door te eisen dat de aandoening van (...) 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw en miskent daardoor art. 9ter Vw. Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor et leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag. Verweerder wijst in casu verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging af alleen op basis van het eerste deel van deze definitief mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ('levensbedreigende aandoening' & kritieke gezondheidstoestand'). Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : ,namelijk : of er geen van de genoemde risico s is in het geval dat verzoekers geen adéquate behandeling voor hun zoontje (...) meer zouden krijgen na terugkeer. Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attache in concreto een onderzoek hebben gevoerd naar de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in verzoekers herkomstland. Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter Vw. ontegensprekelijk geschonden.

Nochtans was uit het medisch verslag dd. 1 juli 2013 van dokter D. BOSHOFF (bijkomend stuk 17 - toegevoegd aan het administratief dossier bij navolgend schrijven (actualisatie) dd. 18 juli 2013, gebleken dat (...) jaarlijks hetzij om de twee jaren medisch opgevolgd moet blijven tot de leeftijd van 18 jaar. (Zie medisch verslag dd. 01/07/2013 dokter D. BOSHOFF : Dergelijke patiënten worden meestal jaarlijks /om de 2 jaren opgevolgd tot leeftijd 18 jaar". In haar medisch advies beperkt de arts-attaché zich ten onrechte tot een vaag en onpersoonlijk citaat : Tevens blijkt uit de beschikbare medische gegevens dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft." De arts-attaché beperkte zich ten onrechte tot het besluiten dat de heelkundige ingrepen aan het hart van GIORGI succesvol zijn verlopen en dat er actueel geen problemen meer zouden zijn ; maar heeft ten onrechte nagelaten om rekening te houden met de medische noodzaak aan toekomstige controles die (jaarlijks / tweejaarlijks) door een kindercardioloog dienen te blijven gebeuren. Ofschoon de behandelende arts van GIORGI hierop had gewezen in het

medisch verslag dd. 1 juli 2013 en ofschoon dit medisch verslag in het bezit was van de arts-attaché op het ogenblik van de redactie van het medisch advies dd. 26 september 2013 door de arts-attaché ; heeft deze laatste met dit cruciale medische argument ten onrechte geen enkele rekening gehouden. De arts-attaché liet daarentegen onterecht uitschijnen dat GIORGI naar de toekomst toe nooit meer een medische behandeling hetzij een medische controle zou nodig hebben. ('De betrokkene heeft ook geen nabehandeling meer nodig en er zijn geen risico's te verwachten.') Verweerder en de arts-attaché zijn in casu onzorgvuldig te werk gegaan. Het medisch advies dd. 26 september 2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier. Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. o.a. het materiële motiveringsbeginsel Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of met plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL,-

Het is duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte waardoor verzoekers en hun kinderen zouden worden verplicht om terug te keren naar Georgië, voor (...) een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou inhouden.

De medische opvolging en nazorg in België zou dan worden onderbroken zonder enige garantie dat er in het herkomstland een afdoende medische nazorg voorhanden is ; hetgeen nefast is voor de gezondheid en het welzijn van (...).

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dd. 30 september 2013 zal derhalve een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaken."

2.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient geacht te worden deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen en dat hij geen nood heeft aan mantelzorg. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet definieert een ziekte die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging aan een vreemdeling door te bepalen dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in land van herkomst of het land van verblijf van de betrokken vreemdeling.

Waar verzoekers vooreerst aanvoeren dat de beslissing niet genomen is binnen een redelijke termijn tonen zij vooreerst niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder hadden moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijn heeft immers hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekster zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Evenmin de door verzoekers aangehaalde vertrouwensband tussen hun zoontje en de behandelende arts kan aanleiding geven tot een machtiging om verblijf. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers geenszins worden afgeleid dat deze wetsbepaling tot doel heeft om een vreemdeling tot het verblijf toe te laten opdat deze zijn vertrouwensrelatie met een bepaalde arts kan verderzetten.

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de verwijzing naar artikel 3 EVRM die door verzoeker wordt bekritiseerd stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 11 juli 2013 inderdaad naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Daargelaten de vraag of deze verwijzingen daadwerkelijk een eigen interpretatie van de daarin genoemde rechtspraak van het EHRM uitmaken, dient te worden opgemerkt dat uit de overige vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat de verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM overbodig is. Nergens in het advies van de ambtenaar-geneesheer – noch overigens in de bestreden beslissing zelf – wordt uit de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM enige gevolgtrekking afgeleid met betrekking tot de inhoudelijke beoordeling van verzoekers medische problematiek. De concrete vaststellingen aangegeven in de bespreking van het medisch dossier staan volledig los van de thans betwiste verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM inzake de bewijsplicht die inzake artikel 3 van het EVRM op de zieke vreemdeling rust. Er valt dan ook niet in te zien welk belang de verzoekers kunnen hebben bij hun kritiek tegen dergelijke overbodige verwijzingen die de wettigheid van de bestreden beslissing hoe dan ook niet in het gedrang kunnen brengen. De kritiek aangaande de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM en de beweerdde interpretatie van de rechtspraak van het EHRM is derhalve niet dienstig.

Waar verzoeker aangeeft dat nergens in de bepalingen van artikel 9ter een directe levensbedreiging wordt vereist merkt de Raad op dat, gelet op artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer kan beoordelen of de aandoening waaraan verzoeker lijdt al dan niet kennelijk beantwoordt aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria en dat zijn stellingname dat dit kennelijk niet het geval is derhalve het determinerende motief uitmaakt van de bestreden beslissing. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij heeft kunnen vaststellen dat uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten kan worden opgemaakt dat: *“Uit het medisch dossier blijkt dat deze 3-jarige jongen van Georgische origine geboren is met een VSD en een obstructie van de RV-outflowtract door aanwezigheid van een musculaire band. Aanvankelijk conservatief beleid, maar gezien niet spontaan sluiten van de VSD en blijvend cardiale compensatie werd het ventrikelseptumdefect heelkundig gesloten en werd tevens een resectie van de musculaire band uitgevoerd. Controle echografie 2 jaar postoperatief toont een goede sluiting van het defect, er is geen residuale shunt. Medicatie wordt afgebouwd en gestopt, geen inspanningsbeperking meer nodig. Er werd melding gemaakt van een aortastenose maar echocardiografisch wordt dit niet bevestigd. Op controle echocardiografie is een volstrekt normale aortaklepfunctie te zien en er zijn geen afwijkingen ter hoogte van de aortaboog. Het congenitale anatomisch defect (VSD) werd succesvol heelkundig behandeld en het betreft dus geen actueel probleem meer. De betrokkene heeft geen nabehandeling meer nodig en er zijn geen risico's te verwachten.”*. Hieruit blijkt dat het medisch probleem succesvol werd behandeld, waardoor dit niet langer bestaat en dat er ook geen verdere nabehandeling nodig is en er geen risico's meer te verwachten zijn.

Verzoeker betoogt dat nergens uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een concreet onderzoek heeft gedaan naar het al dan niet bestaan van een adequate beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoekers herkomstland. Dienaangaande dient erop gewezen dat uit artikel

9ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat steeds dient te worden onderzocht of een bepaalde medische behandeling in een bepaald land beschikbaar en toegankelijk is. De ambtenaar-geneesheer dient na te gaan of er een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst van de vreemdeling die verzoekt op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd. Wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat een medisch probleem niet langer bestaat en geen verdere behandeling meer vereist is kan hij bijgevolg in beginsel, zonder de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de gezondheidszorg in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling te hebben onderzocht, concluderen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling ingevolge het ontbreken van de nodige medische behandeling bestaat. *In casu* blijkt uit het advies van Dr. Pauwels: *“Het congenitaal anatomisch defect (VSD) werd succesvol heelkundig behandeld en het betreft dus geen actueel probleem meer. De betrokkene heeft ook geen nabehandeling meer nodig en er zijn geen risico’s te verwachten.”* Waar verzoekers nog stellen dat uit het medisch verslag van 1 juli 2013 van Dr. Boshoff is gebleken dat hun zoontje jaarlijks hetzij om de twee jaren medisch opgevolgd moet blijven tot de leeftijd van 18 jaar blijkt ook uit dit attest, dat overigens betrokken werd in het advies van Dr. Pauwels, dat voornoemde arts gesteld heeft dat: *“voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: momenteel geen noodzakelijke behandeling. Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet? Geen.”*. De bewering *“dergelijke patiënten meestal jaarlijks/om de twee jaren opgevolgd worden”* houdt hoe dan ook geenszins enige verplichting in waarbij eventuele risico’s zijn verbonden indien de opvolging niet zou worden uitgevoerd.

Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een ziekte heeft die een medische behandeling vereist die in zijn land van herkomst niet beschikbaar zou zijn, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat “een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.” De ambtenaar-geneesheer had immers in zijn advies van 16 september 2013 gesteld dat “ook zonder verdere behandeling een gunstige evolutie hier de regel is.” En ook nog dat “een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed impliceert op de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene.”

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op basis van een advies van een ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste de door verzoeker aangebrachte medische attesten aan een zorgvuldige analyse heeft onderworpen. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting of van enig ander niet nader toegelicht algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoekers hebben met hun betoog niet aannemelijk kunnen maken dat het oordeel dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn of zou tot stand gekomen zijn met miskenning van de beschikbare feitelijke gegevens. Verzoekers geven aan niet akkoord te zijn met de analyse zoals die verricht werd door de ambtenaar-geneesheer doch zij tonen met hun uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing genomen is op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met machtsoverschrijding.

Het door verzoekers aangevoerde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER